

Anne Hakkı Hiç Ödenir mi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Ekim 2023

Saçaklı ruhum yağan yağmura aldırış etmeden yollara düştüğüm.
Urganım ve rugan ayakkabılarım dün de kaldı tıpkı mutluluk gibi.
Göçebe bir tanrı adeta sessizlik ve yalnızlık.
Kurak yazın kurak nidaları ve suskunluğumun nazarında cenk ettiğim semada saklı bir kuşkanadına
duyduğum ihtiyaç.
Hava nemli.
Hava savruk.
Havasız kalan sözcükler gibi annemin yorgun bedeni.
Yâdım dünse yarenim umut.
Yağan yağmursa ısladığım ne malum?
Göç vakti geciken insanlar aslında insan olmaktan ziyade insan doğmak insan kalmak ve insanca
sevmek.
Kaskatı bedenim gecenin uyruğu ve kaderin buyruğu.
Susmak bilmeyen hüzünlü çırpınışlar.
Ak akçem yok.
Kara bahtım dünden tescilli.
Yine de yine de şafağı bekliyorum hastanenin gece yarısı kalabalıklarına eşlik eden üç beş adım adını
unuttuğum ilaçlar ve annemin soluksuz kalan bedeni.
Rengim yok artık.
Çünkü ben yokum.
Hanemde yangın hazinem sevgi ve umut ve Rabbin teşviki ile yine baş koydum umuda tam da her şey
sonlanmışken.
İçimdeki korku had safhada değil her nedense annemin eve döneceğine inancım tam.
Şükür beni sevmeyenler var acımalarından bin beter addedilmesin hani üstelik kan bağımlı olan az sayıda
insan.
Çürük bir gök gecenin rüzgârı püsküllü.
Gergin bir hat çünkü had safhada hata dolu yeryüzü.
Matem.
Kaygı.
Umut.
Yorgunluk.
Uykusuz geçen koca iki gün.
Gecenin neşri ve bir avazda doğacak mı sahiden yeni gün ve ay?
Bakaya kalan yine benim.
Yarı yolda bırakılan yine benim.

Ama yarı yolda bırakmadığım insanlar sayesinde içimde gaipten gelen bir huzur var üstelik vakit dolmuşken üstelik altına imza attığım akit beni annemin maliki annemin annesi yapmışken.

Sorgu sual.

Sahi, biz bu noktaya ne ara geldik?

Karanlık.

Soğuk.

Gecenin diri rüzgârı meylettiğim aslında sahipsizliğimle ilintili ve benim tek sahibim var insanların gözünde neye denk düştüğümün de bilincinde ve ayırında.

Doktorlar ve tüm sağlık personeli tüm gayretleri ile insanları bilgi ve inanç ışığında sağlık ve derman dağıtırken Allah'ın izniyle her nasılsa son noktaya gelinmiş olursa bile...

Lanet yağdıran karanlık.

Umut ve sağlık ve hayat dağıtan hakkını asla ödeyemeyeceğiz sağlık personeli ve devletin hastaneleri.

Allah bu devlete zeval vermesin artık iyice kanıksandığımız acil serviste parmağım tetikte adeta kör noktası hüznün ölümün bizle dalga geçtiği.

Saatler saatleri kovalarken.

Karanlık hasat zamanını beklerken.

Bilip bilmemek arasında gidip geldiğim.

Her fısıltı bir nida.

Her çığlık bir kurtuluş ya da veda.

İzbeler tedirgin.

İndinde rahmetin edebildiğim duaların hükmü ne olur sonlanmasın, demenin ta kendisi elbet Rabbime teslim olduğum elbet annemi önce Allah'a sonra doktorlara emanet ettiğim.

Birileri arkamdan çekiştirirken birileri yüzüme püskürtürken nefretlerini.

Pekişen iç sesim suskun.

Gece hareketli bir o kadar durgun.

Çocuk gelinin kanlı duvağı belki de bir vurgun.

Körü körüne inandığım her kim ise beni yanıltan ve işte Allah'a havale ettiğim.

Son bir yıldan fazlasını had safhada acillerde yoğun bakımlarda harcadığımız zaman ve umut kaybı ve nice izlek ve tutulan nutkum bense bir görevden ziyade birincil hedefim iken defalarca kodladığım 112 ile nerede ise sırdaş akraba olduğum.

Sınırlarım.

Sinirlerim.

Hak ihlalin.

Öznem kayıp özlemim kayıp aslında kayıp olan benim.

Kıvamını tutturamadığım bir krema gibi akışkan ve yapışkan duygular ve telefonuma yağın mesajlar akla zarar.

Gecenin küskünlüğü.

Gecenin bitimsiz hüznü.

Sabaha yaklaşırken artık adımları dahi unuttuğum yeter ki bir terk ediş olmasın benimki yeter ki diğer

acillere de vakit tanısın yüce Mevla.

İklim seferberliği.

İkilem yüklü insanlar.

Adeta birer tiyatro sanatçısı çoğu ve her nasılsa sırtımdan vurduğum ama tasvip etmediğim kimseyi hançerlemediğim.

Şu bir gerçek ki: bu yazıyı ve nicesini yazma amacım sadece iç sesime engel olamadığım ve paylaştıkça yükümün azaldığı.

Bu bağlamda kimsenin de acımasını gerektirecek bir durum yok ki birileri bunu yüzüme haykırırken...

Anne hakkı hiç ama hiç ödenir mi?

Hele ki annesiz büyümüş bir annenin, annemin hakkı.

Ortak paydada bulduğum güzel insanların ve dostlarımın varlığına duyduğum inanç ve güven nezdinde paylaşmadan duramadım işte:

48 saat uykusuzluğuma rağmen gözümü de uyku tutmazken.

Dert değil.

480 saat dahi uyumadığım zamanlardan geliyorum ben ve işte direncim dünden takatim tükense de direktiyorum kadere ve kedere:

Ben umudun tutuklusuyum.

Ben annemin tutuklusuyum ve duasıyım nasıl ki niyazım sonsuz ve sadece Rabbimden istediğim.

Zar tutan Azrail.

Es geçen hayaller.

Pas vermediğim inançsız savruk ruhlar ve insan görünüşlü canlılar ki cansız nesnelere dahi bir ruhu bir gücü olduğuna inanıp Allah aşkı ile bu hayata dayanmanın da diğer adı iken kalemin nezdinde karaladığım üç beş cümle ve yazı ve şiir.

Edebi niteliği olmalı elbet her yazılanın lakin bu kaygıyı bertaraf edip içimi dökmek istedim on seneden fazla bir zaman olmuşken dostlarımla hocalarımla pek çok şeyi pay edip derdi de kapı dışarı etmenin bir yolu iken kalemin diktiği sökükleri yüreğimin ve kale duvarlarım çünkü ben savaşçı ve cesur bir annenin kızımı şükürler olsun ki yüce Rabbime...